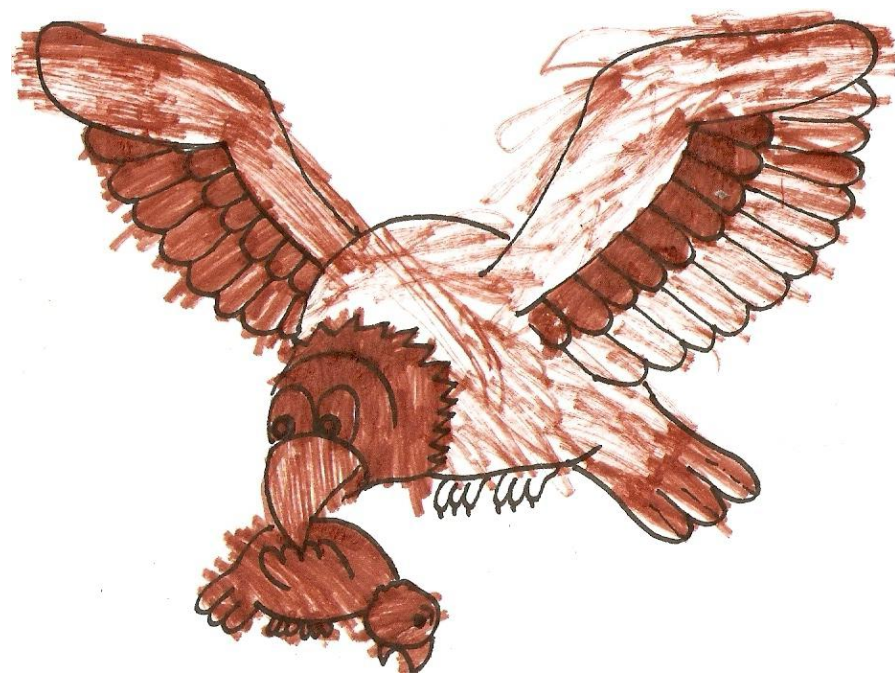

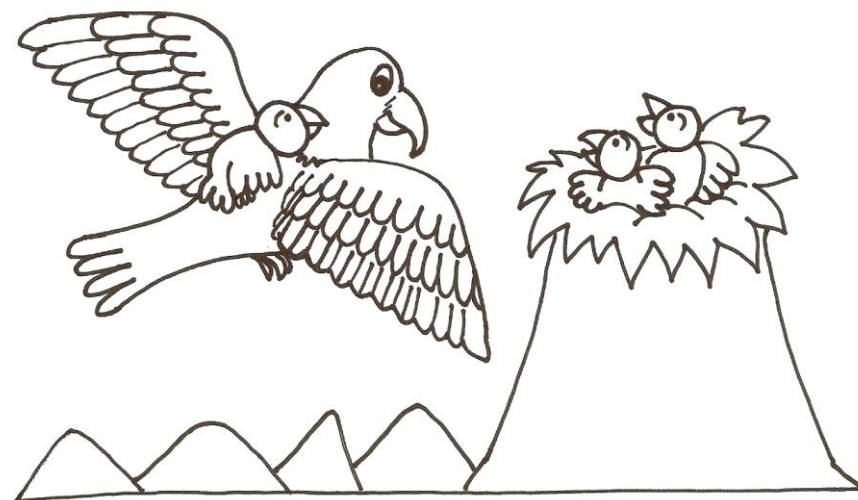

A takto s námi jedná Bůh.
Mnohokrát se nacházíme ve velkém zmatku
v otevřeném prostoru a nevíme,
jak otevřít svá křídla.
Proč musí být všechno to utrpení?
Proč musí být takový zmatek?
Jak to může Bůh v mém životě dopustit?
A my nedostáváme žádnou odpověď.
Až do chvíle,
kdy přistaneme na křídlech maminky orlice.
Pak to pochopíme.
A to je Bůh pro tebe,
to je Bůh pro každého z nás.

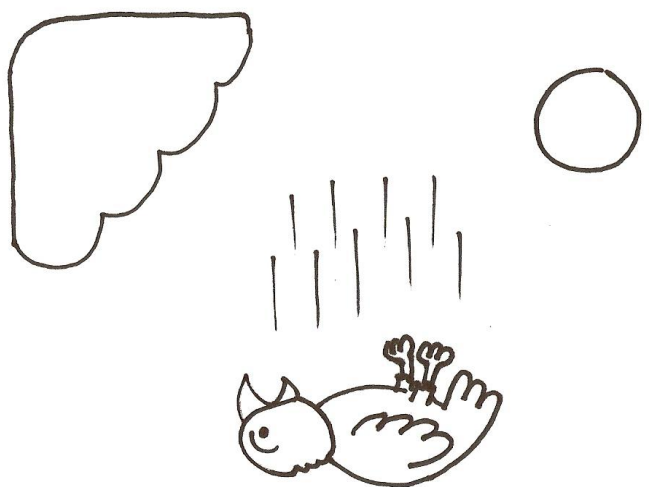
O orlíkovi

Podle podobenství vyprávěného otcem Eliasem Vellou z Malty nakreslil
Jan Brázdil

...
Ale maminka orlice dobře ví, co dělá. A v pravou chvíli sletí střemhlav dolů a podletí svého malého orlíka, který bezpečně přistane na jejích křídlech. A velmi pomalu a jemně se s ním vrací zpět do hnízda.

....
A teprve pak jsem to pochopil. Maminka mě učí létat. Chce abych byl také takový krásný orel jako je ona, chce abych byl také králem ptáků, a k tomu potřebuji umět létat. No řekněte sami, co by to bylo za orla, který by neuměl létat?

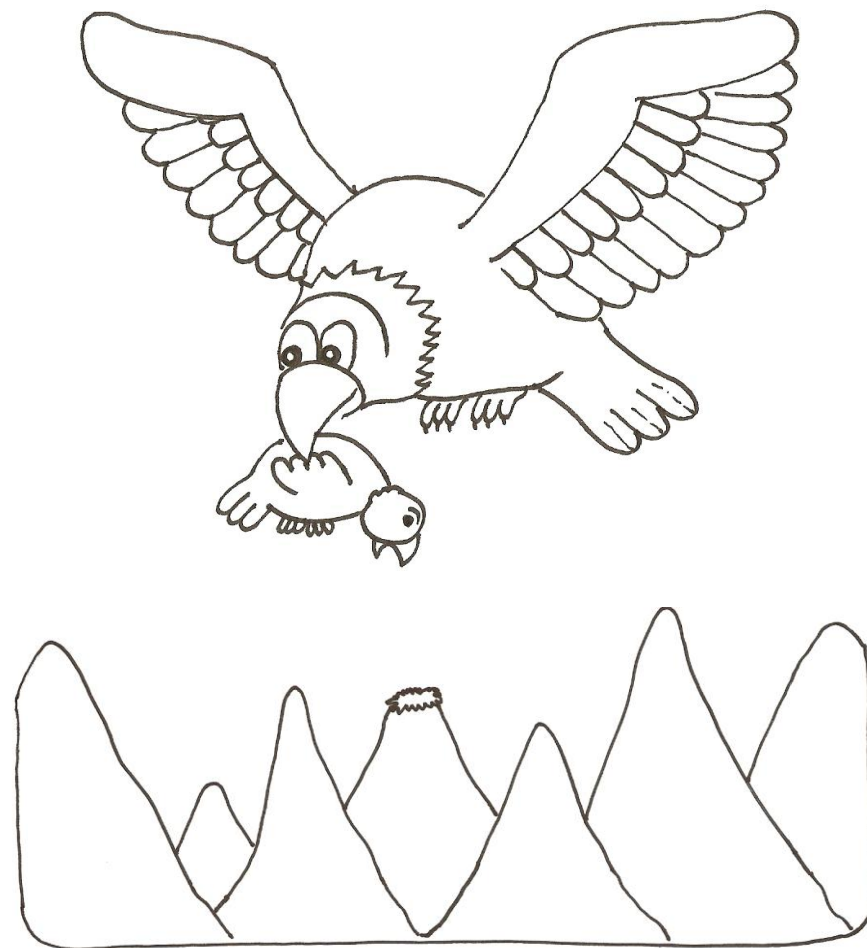
A pak maminka otevřela zobák a já jsem padal dolů k zemi. Nevěděl jsem, co mám dělat. Měl jsem hrozný strach. A teď se k tomu přidal ještě velký hněv. Proč to máma udělala? Proč je na mě tak zlá? Proč?

Bydlíme ve skalnatých horách, úplně nahoře, na špičce té nejvyšší skály. Tam máme hnízdo. Já jsem orel – král ptáků, teda zatím jsem ještě malý orlík, tak zatím jen – kralevic.

Bydlím s bratříčky v našem hnízdě. Stará se o nás maminka orlice. Když máme hlad, a to my máme skoro pořád, tak nám maminka přináší jídlo. Když je nám v noci zima, tak nás zahřívá. A když prší, tak nás zakryje svými krásnými a velkými křídly, abychom nezmokli.

Ale já vám chci povídat, co se mi stalo zrovna včera. Včera ráno mě maminka orlice najednou z ničeho nic vzala do zobáku, zamávala křídly a letěla se mnou nahoru do oblak. Teď teprve jsem viděl jak jsou naše hory vysoké, když už jsem neměl pod nohama naše teplé hnízdo, a taky jsem dostal velký strach. Moc jsem se bál, že spadnu dolů. Vůbec jsem nechápal, proč mě maminka nese v zobáku do oblak, a proč mě nenechá v našem hnízdě, kde mám všechno co potřebuji k životu. Chtěl jsem to říct mamince, ale my orlí neumíme mluvit. Jediné, co jsem ze sebe dostal bylo tenké úzkostlivé pískání. Ještě, že mě maminka pevně drží v zobáku.